

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

10 Ὀδὸς Προαστείου, ἀρ. 10

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου, χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κτλ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Καρόλου Μερουβέλ: Οἱ Τελευταῖοι Κερανοὶ, δραματικώτατον μυθιστόρημα, μετὰ εἰκόνων, μετάφρασις Κ. — Φ. Γκουεράτση: Ἡ Μάχη τοῦ Βενεβέντου, ἱστορικὸν μυθιστόρημα, μετάφρασις Π. Παῦ. — Γεωργίου Ὀρέ: Ἡ Κομῆσσα Σάρρα, μετάφρασις Ι. Π. Γεωργαντοπούλου.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

προπληρωτέα

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50 ἔν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσᾷ 15.

Ἐν Ρωσίᾳ ρούβλια 6.

Λήγοντος τὴν 31^{ην} τρέχοντος τοῦ 5^{ου} ἔτους τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων», παρακαλοῦνται ὅσοι τῶν κκ. Συνδρομητῶν ἡμῶν ἐπιθυμοῦσι νὰ ἐξακολουθήσωσιν ὡς τοιοῦτοι καὶ κατὰ τὸ Ζ' ἔτος, ν' ἀποστείλωσιν ἐγκαίρως τὴν συνδρομὴν αὐτῶν. Τὴν αὐτὴν παράκλησιν ἀπευθύνομεν καὶ πρὸς τοὺς κκ. Συνδρομητὰς, ὧν ἡ συνδρομὴ ἔληξεν ἤδη τὴν 30^{ην} παρελθόντος Σεπτεμβρίου.

ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΛ

Οἱ

ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΙ ΚΕΡΑΝΔΑΙ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΖΟΥΑΝΝΑ ΤΡΕΛΑΝ

[Συνέχεια]

Καὶ ἀναλογιζόμενος τὴν ἀπιστίαν τῆς Ἀγνῆς ἔδειξε τὴν πυγμὴν εἰς ἀόρατον ἐχθρόν.

Κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὁ Καίσαρ, ὁ ἵππος τοῦ Πενοῆ, τρέχων ἐν μέσῳ τῶν ἀμαξῶν, ἀπέθετε πλησίον τῆς ἐκκλησίας ἐν τῷ πλήθει τὴν Μαριάνναν, τὴν θυγατέρα τῆς καὶ τὴν Ροζίαν.

Ὁ Κλαύδιος εἶτα ὠδήγησε τὴν ἀμαξίαν εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ ξενοδοχείου τοῦ Στρατάρχου καὶ ἀφοῦ ἠσπάσθη τὴν φίλην του Νικόλ Ζακού ἀνῆλθεν εἰς ἐπίσκεψιν τῆς ἀρρώστου του, ἧς ἔκρουσε τὴν θύραν.

— Ἐμπρός, εἶπεν ἀσθενῆς φωνῆ.

Ἡ Ζουάννα ἔτεινε τὴν χεῖρα τῷ νεανίᾳ.

— Πῶς εἶναι ἡ πελάτις μου; ἡρώτησεν ἀσπαζόμενος τὴν χεῖρά της.

— Καλῶς, χάρις εἰς ὑμᾶς. Πόσον σὰς εἶμαι εὐγνώμων!

Ὁ Κλαύδιος ἐστέναξε.

— Δὲν μοι ὀφείλετε εὐγνωμοσύνην, εἶπε. Μοὶ ὀφείλετε δύο λουδοβίγια. Καὶ αὐτὰ πολλὰ εἶναι δι' ἱατρὸν τῆς ἐξοχῆς. Τέλος, εὐλογητὸς ἔστω ὁ Θεός! Δὲν θὰ χάσσητε οὔτε τὴν καλλονὴν οὔτε τὴν υἡγιάν σας. Ὑποφέρετε;

— Ὀλίγον.

Ὁ νεανίας περιέδεσε τὰ τραύματα τῆς Ζουάννας.

— Ἴδού, εἶπε τελειῶνων τὸ ἔργον, μετ' ὀλίγον δὲν θὰ ἔχητε πλέον ἀνάγκην οὐδενός.

Ἐκινήθη ἰν' ἀπομακρυνθῆ.

— Λοιπὸν θὰ με ἀφήσητε; Τόσον ταχέως;

— Πρέπει.

— Μὲ ἐγκαταλίπετε;

— Τί θὰ ἔλεγον ἂν δὲν ἐξηρχόμην τοῦ δωματίου σας; Ὅα διακινδυνεύση ἡ ὑπόληψίς σας.

— Ὅα ἐπρότιμον νὰ χάσω τὴν ὑπόληψιν ἀπέναντι τοῦ κόσμου ὅλου ἢ ὑμῶν.

Ὁ Κλαύδιος ἐπλησίασε καὶ ἐκαθέσθη παρὰ τὸ προσκεφάλαιόν της.

— Εἰπατέ μοι τὰς σκέψεις σας, εἶπεν αὐτῇ.

— Τὸ ἐπιθυμῶ καὶ ἐγώ, διότι εἴσθε ὁ πρῶτος, ὅστις ἀπὸ τῆς ἀφίξεώς μου εἰς Γαλλίαν μοὶ ἐξεδήλωσεν εὐγενῆ προθυμίαν καὶ συμπάθειαν, διότι φαίνεσθε ἔντιμος καὶ εἰλικρινής, διότι εἴσθε ἀνώτερος τὸν τε νοῦν καὶ τὸ πνεῦμα ἐξ ὧσων μέχρι τοῦδε συνήτησα, διότι τέλος εἴσθε ἀπλοῦς καὶ καλός. Ὅ,τι δήποτε καὶ ἂν συμβῆ, Κλαύδιε, θὰ σὰς ἀγαπῶ πάντοτε.

— Ναί, ἀπήντησεν οὕτος ἀτενίζων αὐτὴν μετ' ἐκπληκτικοῦ ὄμματος, ὡς ἀδελφόν.

— Μήπως αὐτὴ δὲν εἶναι ἡ καλλιτέρα ἀγάπη; ὑπέλαβε ζωηρῶς ἡ Ζουάννα. Εἶναι μέγα εὐτύχημα νὰ ἔχη τις μίαν φίλην, μίαν ἀδελφὴν ἐτοιμὴν νὰ σπεύσῃ εἰς βοήθειαν ἐν πάσῃ ἀνάγκῃ. Κλαύδιε, τὸ ὠρκίσθην χθές. Ἀνανεῶ σήμερον τὴν ὑπόσχεσίν μου. Ὅπου δήποτε καὶ ἂν εὑρεθῆτε, οἰαδήποτε καὶ ἂν σὰς πλήξῃ δυστυ-

χία, θὰ σπεύσω εἰς ἕν νεῦμα σας. Ὑπῆρξατε τόσον καλὸς δι' ἐμέ! Διατί νὰ μὴ εἶμαι καὶ ἐγὼ διὰ σας!

— Φεῦ!

— Καί, προσέθηκεν ἡ Ζουάννα ἡρέμα, ἤθελα νὰ σὰς ἴδω δυστυχῆ διὰ νὰ με δοκιμάσητε.

Ὁ νεανίας ἐκυψε καὶ ἔψαυσε διὰ τῶν χειλέων τὴν κόμην της.

— Καὶ ἂν ἤμην τώρα, Ζουάννα, ὄχι ἕνεκα λάθους σας, ἀλλὰ διὰ σας! Ἄν δὲν ἠδυνάμην νὰ σὰς ἴδω χωρὶς ἡ φαντασία μου νὰ με μεταφέρῃ ἐν ἀκτινοβόλῳ ὄνειρῳ, ἐν ᾧ παριστᾶτε δι' ἐμέ τὴν ὑψίστην εὐδαιμονίαν, τὴν ὁποίαν ζητεῖ τις πάντοτε καὶ ἐπιδιώκει εἰς μάτην! Ἄν τοῦ λοιποῦ ἦτο ἀδύνατον νὰ σὰς λησμονήσω· ἂν δι' ἐμέ θὰ εἴσθε ἡ καλὴ θεὰ τῆς ἐργασίας καὶ τῆς σπουδῆς, ὁ ἄγγελος τῆς οἰκογενείας καὶ τοῦ οἴκου· ἂν ἀπομακρυνόμενος ἀπὸ ὑμᾶς καὶ γνωρίζων ὅτι εἴσθε ἕρμαιον τῆς τύχης, ἔχανα τὴν ἡσυχίαν· ἂν δὲν ἠδυνάμην ν' ἀποσπᾶσω ἀπὸ σας τὸν νοῦν μου καὶ ἐζηλοτύπου ἐκείνους, οἵτινες θὰ εἶχον τὴν εὐτυχίαν νὰ σας πλησιάζωσι καὶ τοὺς ὁποίους ἴσως ἀγαπᾶτε! Δὲν θὰ ἐλαμβάνετε οἶκτον δι' ἐμέ; Αὐτὴν μόνον τὴν ὑπόσχεσιν σας ζητῶ! Αὐτὴ θὰ μοὶ ἀποδώσῃ τὴν ἡσυχίαν. Σὰς ἀγαπῶ τρυφερῶς, Ζουάννα, δι' ἔρωτος ἀγνοῦ, ἀγίου! Μὴ νομίσητε δὲ ὅτι ἄλλη εἰκὼν θὰ ἐξαλείψῃ ποτέ τὴν ἰδικὴν σας ἀπὸ τῆς καρδιάς μου, διότι οὐδέποτε θὰ συναντήσω γυναῖκα τόσῳ ὠραίαν, τόσῳ ἀξίεραστον, τόσῳ ὑπερήφανον καὶ εὐγενῆ τὸν χαρακτήρα.

— Ἀλλὰ τὸ ἀτυχὲς παρελθόν! μήπως δύναμαι νὰ τὸ ἐξαλείψω ὅπως ἐπιθυμῶ! Δύνασθε νὰ τὸ ἐξαλείψητε σεῖς; Ἄν ἔχητε τὴν ψυχὴν τόσῳ τρυφεράν, ὥστε νὰ μοὶ τὸ συγχωρήσητε, νομίζετε ὅτι δέχομαι τὴν συγγνώμην ταύτην, ἀφοῦ μάλιστα τὸ παράπτωμά μου εἶναι ἔτι τόσῳ πλησίον σας! Ἄφετε τὸν χρόνον νὰ παρέλθῃ καὶ νὰ συμπληρώσῃ τὸ ἔργον του! Βραδύτερον θὰ ἰδωθῶμεν. Ἄν μετὰ τινα ἔτη δὲν με λησμονήσητε, ἔλθετε πρὸς με καὶ εἰπατέ μοι το. Ἐγὼ δὲν θὰ μετα-

βληθῶ. Μυστική τις φωνὴ μοι λέγει, ὅτι πρέπει νὰ διατηρήσω δι' ὑμᾶς τρυφερὰν φιλίαν, ὅτι ἄγνωστος δεσμὸς μᾶς συνδέει. Κλαύδιε, θέλετε νὰ σᾶς δώσω μίαν ὑπόσχεσιν, ἢ ὁποία νὰ σᾶς καθησυχάσῃ, τὴν μόνην, ἣν δύναμαι νὰ σᾶς δώσω; Σᾶς ὑπόσχομαι νὰ ζητῶ τὴν συμβουλὴν σας, νὰ μὴ συνδεθῶ μετ' οὐδενός, καὶ ἂν δὲν δύναμαι νὰ ἐνωθῶ με' σᾶς, σᾶς ὑπόσχομαι νὰ μὴ ἀγαπήσω ποτὲ ἄλλον.

Ταῦτα λέγουσα, ἀφῆκε τὴν κεφαλὴν της νὰ πέσῃ ἐπὶ τοῦ προσκεφαλαίου,

— "Α! εἶπεν ὁ Κλαύδιος γονυπετῶν καὶ ἀσπαζόμενος τοὺς ἕξω τῆς κλίνης κρεμαμένους βραχίονας αὐτῆς, πόσον θὰ σᾶς καταστήσω εὐτυχή.

Β'.

"Ἐκρήξις ὑπονόμου.

"Ὅτε ὁ λοχαγὸς ἐπανῆλθεν εἰς Σαίν-Ζιλδὰς, τὴν μίαν μετὰ τὸ μεσονύκτιον, κατὰ βρεκτος καὶ τιμωρημένος ὡς μικρὸς μαθητῆς, πνέων μένεα διὰ τὴν προσγενομένην αὐτῷ ὕβριν, ἔριψε τὰ ἡνία τοῦ ἵππου του εἰς τὸν ἀναμένοντα αὐτὸν ἱπποκόμον καὶ εἰσῆλθεν εἰς τοὺς διαδρόμους τοῦ πύργου βαδίζων ἀκροποδηθεὶ ἵνα μὴ ἀκουσθῇ.

Ἀἰφῶνος εἰς τὴν γωνίαν διαδρόμου τινος παρετήρησεν ὑπὸ τὸ φῶς τοῦ γοθικοῦ αὐτοῦ φανοῦ σκιὰν μακρὰν ἐξερχομένην ἐκ τινος δωματίου, οὐτινος ἡ θύρα ἐκλείσθη πάλιν.

"Ὁ ἀξιωματικὸς δὲν ἔσχε τὸν καιρὸν νὰ διακρίνῃ ἐν τῷ ἀνοίγματι τῆς θύρας ταύτης τὸν γυμνὸν βραχίονα καὶ τὴν λευκὴν ἐσθῆτα ἄτινα πρὸς στιγμὴν ἐφάνησαν.

"Ἡ σκιὰ διηυθύνετο πρὸς αὐτόν, ἀδύνατον ἐπομένως ν' ἀποφύγῃ αὐτήν.

"Ὁ λοχαγὸς ἀνεγνώρισεν τὸν στρατηγὸν περιβεβλημένον τὸν κοιτωνίτην του, δίδοντα αὐτῷ ὕφος ἄββᾶ.

"Ὁ Σαμβερζὸ ὀπισθοδρόμησεν ἔντρομος ἰδὼν τὸν νυκτερινὸν ἐκείνον περιπατητὴν.

— Μὴ φοβεῖσθε, στρατηγέ μου, εἶμαι ἐγὼ καὶ δὲν εἶδα τίποτε!

— "Α! παμπόνηρε, ἔρχεσαι ἀπὸ ἐκδρομὴν!

— Ὑμεῖς δέ;

— Ἀγγελος, φίλε μου!

— Ἀγγελος μίᾳ παιδαγωγός!

— Χαριτόβρυτος! Θελκτικωτάτη!

Δροσερότης ρόδου! Ἀθωότης χωρικῆς!

"Ἐν τῷ ἐνθουσιασμῷ αὐτοῦ ὁ γέρον ἐρωτύλος ἤρπασε τὸν ἀξιωματικὸν ἀπὸ τῆς χειρίδος.

— Πῶς! εἶπε. Περιέργων' εἶσαι κατὰ βρεκτος ὡς Θεὸς θαλάσσης. Καὶ ὅμως δὲν βρέχει. Δίδεις λοιπὸν συνεντεύξεις εἰς τὴν ὠραίαν σου εἰς τὸν ποταμόν!

"Ὁ δ' Ἐστρέλ εἶπεν αὐτῷ ὅτι κατὰ τὴν ἐπάνδον του ὁ ἵππος του παραφερθεὶς ἔριψεν αὐτὸν εἰς τι ἔλος. Αὐτὴ ἦτο μίᾳ λεπτομέρεια. Ἡ νύξ εἶναι ὠραία καί...

— Ἡ μικρά; ἠρώτησεν ὁ Σαμβερζό.

— Ὡς ἡ ἰδική σας, στρατηγέ μου. Θεῖα. ἀξιολάτρευτος! Σούτ!

— Σούτ!

Πρὶν ἢ χωρισθῶσιν ὁ στρατηγὸς ὑπεσχέθη τῷ ἀξιωματικῷ νὰ συνωδεύσῃ αὐτὸν τὴν ἐπιούσαν εἰς Ἑλβέν.

Θὰ μετέβαινον νὰ προγευματίσωσιν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τοῦ Στρατάρχου. Θὰ διεσκέδαζον. Ὁ Μάξιμος θὰ ἤθελε νὰ λάβῃ μέρος εἰς τὴν ἐκδρομὴν. Ὁ Ἄβρινον τοὺς ἄλλους νὰ πράξωσιν ὅ,τι ἤθελον ἐλευθέρως. Ἡ Κυριακὴ εἰς Σαίν-Ζιλδὰς δὲν ἦτο τόσῳ διασκεδαστικὴ. Ἄλλως τε αἱ κυρίαὶ ἂν ἤθελον ἠδύναντο νὰ μεταβῶσιν εἰς τὸ προσκύνημα τοῦ Ἑλβέν.

"Ὁ στρατηγὸς ὡμολόγησεν ὅτι ἐκ τῆς ιδέας του ταύτης ὁ δ' Ἐστρέλ ἐφαίνετο μέγας ἀνὴρ, συνελυπήθη αὐτὸν μετὰ τινος εἰρωνείας διὰ τὴν διαβροχὴν του καὶ μετέβη νὰ κατακλιθῇ κεκμηκῶς, ἐνῶ ἡ Ναθαλία ρεμβώδης καὶ ἐν ἀπογοητεύσει διατελοῦσα ἔλεγε καθ' ἑαυτήν, στηριζομένη διὰ τοῦ ἀγκῶνος ἐπὶ τοῦ προσκεφαλαίου της με' τὴν κόμην ἐν ἀταξία καὶ γυμνὸν τὸν τράχηλον!

— Αὐτὸς λοιπὸν εἶναι ὁ ἔρωξ!

Τὴν πρωτὴν, τὴν δεκάτην ὥραν, ἐνῶ αἱ πυργοδέσποιναί τοῦ Σαίν-Ζιλδὰς, συνοδευόμεναι ὑπὸ των δ' Ἀμβαρῆς καὶ τοῦ βαρβανου δὲ Φοντραίλ, μετέβαινον εἰς τὴν ἐκκλησίαν τοῦ χωρίου, ἧς οἱ κώδωνες ἤχουν παταγωδῶς, τρεῖς ἱππεῖς ἀπεμακρύνοντο τοῦ πύργου διὰ τῶν μεγάλων δασῶν.

"Ὁ δ' Ἐστρέλ, συνελθὼν ἐκ των νυκτερινῶν συγκινήσεων, ἦν ὑπερήφανος ἐν τῇ κομψοπρεπεῖ αὐτοῦ περιβολῇ.

Βλέπων τις αὐτὸν δὲν ἤθελε φαντασθῆ τί εἶχε συμβῆ αὐτῷ πρὸ τινων ὥρων. Χαρὰ κακίας ἐζωγραφίζετο ἐν τῇ μορφῇ του.

Εἶχε λάβει διὰ τοῦ ταχυδρόμου τ' ἀναμενόμενα ἀντίγραφα.

"Ἐκ τούτων προέκυπτε σαφῶς ὅτι ὁ Ἰάκωβος Κεραναδάλ, τὸ ἄγριον ἐκεῖνο θηρίον, ὅπερ ἐτόλμησε νὰ θέσῃ ἐπ' αὐτοῦ βιαίαν χεῖρα, κατηγορεῖτο διὰ τὸν φόνον τοῦ ἀρχηγοῦ τοῦ συντάγματός του, μαρκησίου δὲ Φοντερόζ.

"Ὁ δ' Ἐστρέλ ἐκράτει τὴν ἐκδίκησίν του. Θὰ ἱκανοποιεῖ τοιοῦτοτρόπως τὴν προσβληθεῖσαν φιλοτιμίαν του, καὶ θ' ἀπεδείκνυε τῇ δεσποινίδι Καικιλίᾳ ὅποιοι ἦσαν οἱ συγγενεῖς, οὓς αὕτη ἐπροστάτευε μετὰ τοσαύτης μερίμνης.

"Ὁ δὲ Πρέλ ἀφ' ἐτέρου ἦν εὐχарιστημένος ὅτι θὰ μετέβαινε πάλιν εἰς Ἑλβέν.

Θὰ ἐπανεβλεπε τὴν Ζουάνναν.

"Ἐνδιαφεροτο πολὺ διὰ τὴν νεάνίδα ἐκείνην.

"Ἐσκέπτετο τί θ' ἀπεγίνετο αὕτη. Βεβαίως δὲν δυσηρεστεῖτο διὰ τὸ εἰς Σαίν-Ζιλδὰς ταξειδίον του. Δὲν ἔχανε τὸν καιρὸν του.

— Τί σκέπτεσθε διὰ τὸν γάμον τῆς δεσποινίδος δὲ Φοντερόζ; ἠρώτησεν αὐτὸν ὁ στρατηγὸς ἀνάπτων σιγάρων.

— Ὑμεῖς δέ, στρατηγέ μου;

— Νομίζω ὅτι ἡ δεσποινὴς δὲν εἶναι πολὺ εὐχарιστημένη.

[Ἐπεται συνέχεια].

F. D. GUERAZZI

H

ΜΑΧΗ ΤΟΥ ΒΕΝΕΒΕΝΤΟΥ

ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

[Συνέχεια]

"Ὁ Ζοαμβίλ, προσβληθεὶς κατὰ τὴν κεφαλὴν, ἔπεσεν ὕψις ἐπὶ των νώτων τοῦ ἵππου καὶ ἀπώλεσε τὴν λόγχην, διαφυγοῦσαν των χειρῶν του. Ἄλλ' ἀνεγερθεὶς ἐξίφουλλησε καὶ ἤθελε νὰ ἐπαναρχίσῃ τὴν μάχην.

"Ὁ ἱππότης τοῦ κεραυνοῦ, ἰδὼν τοῦτο, ὤρμησε κατ' αὐτοῦ, σκοπεύσας ἀκριβῶς τὴν πλευρὰν του.

Οὐαὶ αὐτῷ, ἂν ὁ σκοπὸς τοῦ ἐφορμήσαντος ἐπραγματοῦτο. Οὐδέποτε πλέον θὰ ἔφερε πανοπλίαν.

"Ὁ πρῶτος ἐλθὼν ἱππότης, ἰδὼν τὸν ἀφρευκτον τοῦ ἀντιπάλου του θάνατον, προέλαβεν αὐτόν, πλήξας σφοδρότατα τὴν λόγχην τοῦ συναγωνιστοῦ του, ἧτις ἀποτραπέισα τοῦ σκοποῦ ἐνεπήγη εἰς τὴν πλευρὰν τοῦ ἵππου, ἦν διεπέρασεν, ἐξεληθούσα καθημαγμένη ἐκ τοῦ ἀντιθέτου μέρους. Ὁ Ζοαμβίλ ἐφρικήσεν' ἰδὼν τὸ κτύπημα ἐκεῖνο, καὶ θεωρήσας ὅτι ἡ ζωὴ αὐτοῦ ἐσώθη, τῇ ἐγκαίρῳ ἐπεμβάσει τοῦ πρώτου ἐλθόντος ἱππότητος, τείνας αὐτῷ τὸ ξίφος εἶπε:

— Κύριε, ἡ εὐγένειά σας με' ὑπεδούλωσε.

— Δότε μοι λοιπὸν τὸν λόγον σας ὅτι εἰσθε αἰχμάλωτός μου, καὶ ἀποσύρθητε εἰς τὴν ἄκραν τοῦ πεδίου.

Οἱ ἀδελφοὶ Βανδάμαι, ἀνδρεῖοι καὶ εὐγενεῖς ἱππῶται, ἔχοντες δυσθύμως πρὸς τὸ αἰσχος ἐκεῖνο, ὤρμησαν γενναίως ὅπως ἐκδικήσωσι τοὺς ἠττηθέντας.

"Ὁ φέρων τὴν μετ' ἀργυρῶν στιγμάται ὁ μέλαιναν ἀσπίδα ἐπληξε τὸν ἱππότην τοῦ κεραυνοῦ, διεπέρασε τὴν ἀσπίδα του καὶ ἐπαρῆλθεν ἐγκαταλιπὼν τὴν λόγχην του ἀπὸ τοῦ ἵππου.

"Ὁ πληγεὶς ἱππότης ἔμεινεν ἀσάλευτος ἐπὶ τοῦ ἵππου' ἀλλ' ἀπέτυχε τοῦ σκοποῦ μὴ πλήξας τὸ σῶμα τοῦ ἀντιπάλου τοῦ ὅπερ συνέβαινε συνήθως εἰς τοὺς πρωτοσπείρους. Καταληφθεὶς ὑπὸ ὀργῆς ἐπὶ τῆς ἀποτυχίας ταύτης, ἤρπασε τὸν ἀπὸ τῆς ἐπιπέδου ἀνηρτημένον πέλεκυν καὶ ἐξέτρεψεν αὐτὸν μετὰ τὸς ἀκροατοῦς κατὰ τοῦ φεύγοντος Βανδάμου, ὥστε ἐκοψε τὴν κόρυθα αὐτοῦ καὶ τὸν χαλύβινον σκουφον. Ἡ κεφαλὴ του ἐσώθη ὡς θαύματος. Ἡ ὀρμὴ τοῦ πελέκειος ἐξέδα μόνον τὸ δέριμα της καὶ ἀφήρπασε τριχθίνας.

"Ὁ ἱππότης τοῦ κεραυνοῦ, ὃν ἡ νίκη φαίνετο ἐξαγριούσα, ἐφώρμησε κατὰ π

*Κ.

Βανδάμου, ὅστις ζαλισμένος καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἔχων κεκλεισμένους ἐκλονίζετο κινδυνεύων ἀνὰ πᾶσαν στιγμήν νὰ πέσῃ ἀπὸ τοῦ ἵππου, ἤρπασεν αὐτὸν ἀπὸ τοῦ περιλαιμίου, τὸν ἔσυρεν ἀπὸ τοῦ ἐφιππίου καὶ πτερνίσας τὸν ἵππον τοῦ ἐκάλπασε πρὸς τὴν τάφρον, ὅπως τὸν πνίξῃ ἐν αὐτῇ. Ὁρυγὴ λύσεως ἠκούσθη ἐπὶ τῇ τοιαύτῃ πράξει, καὶ ὁ Μομφόρτ καὶ ὁ Στενδάρδος ὄρμησαν ταυτοχρόνως ὅπως σώσωσι τὸν δυστυχῆ συναγωνιστὴν των.

Ὁ πρῶτος ἐλθὼν ἵππότης ὑπῆρξε τυχερότερος τὴν φοράν ταύτην ἢ τὴν πρώτην, διότι, ἐνῶ ὁ ἀντίπαλος αὐτοῦ, προσβληθεὶς ἰσχυρότατα προσεπάθει σφίγγων γόνατα νὰ μὴ ἀπολέσῃ τοὺς ἀναβοηκόμενους ἔπεσε χαμαί. Ὁ ἵππος μείνας εὐθερὸς ἤθελε νὰ φύγῃ· ἀλλ' ὁ νικητής, λαβὼν αὐτὸν ἀπὸ τοῦ χαλινοῦ, ἔφερε πρὸς τὸν ἠττηθέντα.

— Ἴππότα, εἶπεν ὁ Βανδάμης, ἀφιππεύσατε καὶ ἄς ἀνταλλάξωμεν ὀλίγους σπαθισμοὺς πεζοί, ἀφοῦ ὁ ἵππος δὲν δύναται νὰ μοὶ χρησιμεύσῃ, τοῦλάχιστον σήμερον.

— Κύριε, ἀπήντησεν ὁ πρῶτος ἐλθὼν ἵππότης, θὰ ἔπραττον προθύμως ὡς ἐπιθυμεῖτε, ἀλλ' ἡ ἀνάγκη μὲ προσκαλεῖ ἀλλαχοῦ. Ὁ συναγωνιστής μου προσεβλήθη ὑπὸ δύο ἵπποτων, καὶ δὲν δύναμαι νὰ τὸν ἀφήσω μόνον. Ἄλλως τε, ἡ ἄχρως ἐσχάτων πρόκλησις ἐγένετο κατὰ τοῦ Μομφόρτ καὶ ὄχι καθ' ἡμῶν.

— Ἴππότα, δὲν δύναμαι νὰ θεωρήσω ἑμαυτὸν ἠττηθέντα σήμερον, ἢ ὑπὸ ἑνα ὄρον.

— Ποῖον;

— Νὰ μονομαχήσωμεν αὐριον. Τὸ ὑπόσχεσθε;

— Τὸ ὑπόσχομαι, ἂν μὴ κώλυμά τι δὲν μοὶ τὸ ἐπιτρέψῃ.

Ταῦτα εἰπὼν, ὁ πρῶτος ἐλθὼν ἵππότης ὄρμησε πρὸς βοήθειαν τοῦ συναγωνιστοῦ του, ὅστις προσβληθεὶς ὑπὸ τῆς λόγχης τοῦ Μομφόρτ ἐπὶ τῆς δεξιᾶς ὠμοπλάτης ἠναγκάσθη νὰ ἐγκαταλίπῃ τὸν Βανδάμην, ὃν εἶχε καταπατήσῃ οἰκτρῶς ὁ ἵππος του, καὶ νὰ κλίνη ἀριστερὰ τὸσον, ὥστε ἂν μὴ ἐστήριζε τὴν λόγχην αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ ἐδάφους θὰ ἔπιπτεν ἀναμφιβόλως. ἀνωρθώθη ὁμως τὸσον ταχέως, ὥστε ὁ Στενδάρδος, σκοπεύσας χαμηλὰ ὅπως τὸν κτυπήσῃ, ἐνέπηξε τὴν λόγχην αὐτοῦ ἐν τῷ ἐδάφει. Ὁ πρῶτος ἐλθὼν ἵππότης, φθᾶσας ἀπὸ οὐτῆρος, ὤθησε τὸν Στενδάρδον τὸσον σφοδρῶς, ὥστε οὗτος ἠναγκάσθη νὰ κλίνη. Τὸ πρόσωπόν του προσέκρουσεν ἐπὶ τοῦ περιλαιμίου τοῦ ἵππου. Ἡ ρίς συνετρίβη καὶ τεμάχια τῆς προσωπίδος του ἐνεπέγησαν ἐν ταῖς παρειαῖς του.

Ὁ πρῶτος ἐλθὼν ἵππότης, οὐδόλως ἀνακόψας τὸν δρόμον αὐτοῦ ἐκ τούτου, προσέβαλε τὸν Μομφόρτ, θραύσας ἐπὶ τοῦ θώρακος αὐτοῦ τὴν λόγχην του. Σιφουλκήσας ἀμέσως, ἤρξατο νὰ πλήσῃ αὐτὸν ταχύτατα, προσπαθὼν πάντοτε νὰ μένῃ πλησίον, ὅπως μὴ ἐπιτρέψῃ αὐτῷ τὴν

χρῆσιν τῆς λόγχης. Τὴν στιγμήν ἐκείνην συνέβη παραδοξόν τι.

Ὁ ἵππος τοῦ πρώτου ἐλθόντος ἵπποτου, ἐκ μέλανος, ὡς ἦτο, ἐράνη αἴφνης φέρων μεγάλα λευκὰ στίγματα.

— Ἄ! ἄπιστε ἵππότα!... ἀνέκραξεν ἔντρομος ὁ Μομφόρτ... Εἶσαι μαγευμένος. Ἄγωνάρχα!...

— Κόμη, θέλετε ἴσως διὰ τῶν προλήψεων τοῦ ὄχλου νὰ καλύψητε τὸ αἶσχος τῆς ἠττικῆς σας; Πράξατέ το, ἂν τὸ νομίζετε ἔντιμον· ἀλλὰ, ἂν πλησιασέτε, δύνασθε νὰ πεισθῆτε ὅτι ἐχρωμάτισα τὸν ἵππον μου, ὅπως μὴ ἀναγνωρισθῶ, καὶ ὅτι ὁ ἐκ τοῦ κόπου ἰδρῶς ἔκαμε νὰ πέσῃ ἐν μέρει τὸ χρῶμα.

Ὁ Μομφόρτ, ἀφοῦ ἐξετάσας ἐπέισθη περὶ τούτου, ἀπήντησεν:

— Ὅπως δῆποτε, ἀφιππεύσατε, ἵππότα καὶ ἄς ἐξακολουθήσωμεν τὴν μάχην πεζοί.

— Εἶμαι εἰς τὰς διαταγὰς σας, κόμη. Καὶ ἀφιππεύσαντες ἐξηκολούθησαν μαχόμενοι ἀγριώτερον ἢ πρὶν.

Ὁ ἵππότης τοῦ κεραυνοῦ, ὀπισθοχωρήσας ἐφόρμησε, δεινὸς τὴν θέαν, κατὰ τοῦ Στενδάρδου, ὅστις προσβληθεὶς ἀπροσδοκῆτως ἔπεσεν ἀπὸ τοῦ ἵππου. Ὁ ἀντίπαλός του νομίσας ὅτι ἐλιποθύμησεν, ἔδραμεν ὅπως δώσῃ πέρασ εἰς τὴν μάχην. Ἄλλ' ὁ Στενδάρδος ἠγέρθη, ἐξιφούλησεν καὶ ἠμύνητο γενναίως. Τὰ κτυπήματα, ἄτινα κατέφερον, ἦσαν ἐπίσης καὶ τὰ τοῦ ἵπποτου τοῦ κεραυνοῦ ἰσχυρά· ἀλλὰ δὲν ἔφερον καὶ τὸ αὐτὸ ἀποτέλεσμα, ἕνεκα τῆς διαφορᾶς τῶν ὄπλων, διότι κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην οἱ Γάλλοι μετεχειρίζοντο ξίφη τετράγωνα, ὧν ἡ αἰχμὴ ἔκοπτε μόνον, καὶ τὰ ὅποια ἐκαλοῦντο ἰδίως στόκοι, ἐνῶ οἱ Ἴταλοὶ εἶχον διστόμους ρομφαίας, αἵτινες ἐκαλοῦντο ἰδίως σπάθαι. Μετὰ πολλὰ κτυπήματα, ἀνάξια περιγραφῆς, ὁ ἵππότης τοῦ κεραυνοῦ προσβάλει διὰ τῆς αἰχμῆς τῆς σπάθης του τὸσον ἰσχυρῶς τὴν ἀσπίδα τοῦ ἀντιπάλου του, ὥστε διεπέρασεν αὐτήν.

— Ἴππότα, εἶπε τότε ἐν χαρᾷ, ἀγνοῶ ἂν ἡ ἀσπίς ὑμῶν κτυπωμένη θραύεται. βλέπω ὁμως ὅτι διατρυνωμένη σχίζεται.

Ὁ Στενδάρδος ἀπήντησε πλήξας αὐτὸν διὰ τῆς αἰχμῆς τοῦ ξίφους του. Τὸ κτύπημα ὑπῆρξεν ἰσχυρότατον. Ἐκοψε τὸν δικτυωτὸν θώρακα καὶ ἐτραυματίσεν τὸν προσβληθέντα εἰς τὴν πλευράν, ὅθεν ἀνεπήδησε θερμὸν τὸ αἷμα. Ὁ τραυματισθεὶς, καταληφθεὶς ὑπὸ ὀργῆς, ἔρριψε μακρὰν τὴν ἀσπίδα του καὶ λαβὼν ἀμφοτέραις ταῖς χερσὶ τὴν σπάθην ἐπληξεν κατὰ κεφαλῆς τὸν Στενδάρδον. Οὗτος, ὅστις ἠκολούθει μετὰ μεγίστης προσοχῆς τὰ κινήματα τοῦ ἐχθροῦ, ἔσπευσε νὰ καλύψῃ τὴν κεφαλὴν διὰ τῆς ἀσπίδος του. Ἡ σπάθη διέτεμε τὴν ἀσπίδα, τὸν λόφον καὶ τὴν κόρυθα· θὰ διέτεμε δὲ καὶ τὴν κεφαλὴν, ἂν μὴ ὁ σιδηρὸς, δι' οὗ καθηλοῦτο ἐν τῇ λαβῇ, συνεστρέφετο, ὅπερ ἤμβλυε τὴν ἰσχὺν τοῦ κτυπήματος ἐπὶ τοῦ σιδηροῦ σκούφου. Ὁ ἵππότης τοῦ κεραυνοῦ, ἰδὼν τὸν ἀντίπαλον αὐτοῦ ζαλισθέντα,

ὄρμησεν ἀμέσως κατ' αὐτοῦ, ἤρπασε διὰ τῆς ἀριστερᾶς τὴν δεξιάν του καὶ συνέστρεψε τὸσον ἰσχυρῶς αὐτήν, ὥστε τὰ ὄστα ἔτριξαν, ὡσανεὶ εἶχον θραυσθῆ. Ὁ Στενδάρδος, ἐκ τοῦ μεγάλου πόνου, συνηλθεν· ἀλλὰ τὸ ξίφος διέφυγε τῆς χειρὸς του.

Ὁ ἵππότης τοῦ κεραυνοῦ, θεὸς τὸν δεξιὸν αὐτοῦ πόδα ἐν μέσῳ τῶν ποδῶν τοῦ ἀντιπάλου του, ἐπληξεν αὐτὸν τὸσον ἰσχυρῶς διὰ τῆς λαβῆς τῆς σπάθης του ἐπὶ τῆς προσωπίδος, ὥστε χωρὶς νὰ δώσῃ αὐτῷ καιρὸν νὰ ἐπικαλεσθῆ τοὺς ἀγίους τὸν ἔρριψεν αὐθις σπασμωδοῦντα χαμαί. Ὅπως συμπληρώσῃ, δὲ τὴν νίκην του, σύρας τὸ ἐγχειρίδιον καὶ κλίνας ἐπ' αὐτοῦ, ἔκοψε τοὺς ἱμάντας τῆς προσωπίδος του, κραυγάζων αὐτῷ νὰ παραδοθῆ· ἀλλ' οὐδεμίαν ἀπάντησιν. Ὁ Στενδάρδος ἐφαίνετο νεκρός. Ἀπὸ τοῦ στόματος καὶ τῆς ρινὸς αὐτοῦ ἐξήρχετο αἱματώεις ἀφρός, καὶ περὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς του ἦτο κύκλος πελιδνός, σχεδὸν μέλας.

Ὁ ἵππότης τοῦ κεραυνοῦ ἠθέλησε δις ἢ τρεῖς νὰ βυθίσῃ τὸ ἐγχειρίδιον εἰς τὸν λαίμονα του, καὶ ὑψωσεν αὐτό· ἀλλ' εἶτα, ὡσεὶ ἀπαξιώσας τοιαύτην πράξιν, ἦν ὁμως τὰ ἦθη τῆς ἐποχῆς ἐκείνης δὲν ἐθεώρουσαν οὐτιδανὴν, ἔλαβε τὸ ξίφος του καὶ κατέλιπεν αὐτὸν ἀναίσθητον ἐπὶ τοῦ ἐδάφους.

— Πόσον καλλίτερον θὰ ἦτο διὰ σας, ἂν ὁ Γοφφρέδος τῆς Πρεζίλλης δὲν ἤθελεν ἐπινοήσῃ τοὺς ἀγῶνας, ἔκραξεν ὁ Μομφόρτ, πλήξας ἰσχυρῶς τὸν πρῶτον ἐλθόντα ἵπποτην. Σκέφθητε ὅτι δὲν πρέπει νὰ λυπήσετε τὸσον τὴν δέσποιναν τῆς καρδίας σας καὶ νὰ κάμετε τὴν μητέρα σας νὰ κλαύσῃ.

— Θέλετε βοήθειαν; εἶπεν ἐπελθὼν ὁ ἵππότης τοῦ κεραυνοῦ εἰς τὸν συναγωνιστὴν του, ὃν εἶδε φέροντα δύο ἢ τρεῖς πληγὰς.

Οὗτος οὐδὲν ἀπεκρίνατο, καὶ ὡσεὶ τὴν στιγμήν ἐκείνην εἶχεν ἀρχίσῃ τὸν ἀγῶνα, μετὰ διπλασίας ἰσχύος προσέβαλεν τὸσον ὀρμητικῶς τὸν Μομφόρτ, ὥστε οὗτος, μεθ' ὄλην τὴν τέχνην του, μόλις ἐκ τριῶν κτυπημάτων ἀπέκρουε τὰ δύο. Πλήσσαν αὐτὸν ἰσχυρῶς πανταχόθεν, κατέκοψε τὴν ἀσπίδα του, ἐθρυμμάτισε τὰς χαλυβδίνας ἐπωμίδας του καὶ ἐτραυματίσεν αὐτὸν τὸσον δεινῶς κατὰ τὰς κλεῖδας, ὥστε μικροῦ ἐδέησε ὁ βραχίων αὐτοῦ νὰ πέσῃ ἀποκοπιεῖς.

— Κύτταξε, Μομφόρτ, πόσον καλλίτερον ἦτο διὰ σέ, ἂν κατέκτας τὴν Ἰταλίαν χωρὶς νὰ ξιφουλκήσῃς!... Οὐαὶ εἰς σέ! ἂν πάντες οἱ πολεμισταὶ τῆς ἐμάχοντο!... ἐκραύγασεν ὁ πρῶτος ἐλθὼν ἵππότης, ἐξακολουθῶν νὰ πλήσῃ αὐτόν.

Ὁ Μομφόρτ, καταληφθεὶς ὑπὸ ἀγωνίας, ἤρξατο νὰ ὀπισθοχωρῆ. Εἰς ἕκαστον κτύπημα, ὀπισθοχώρει καὶ ἐν βῆμα. Ὁ ἀντίπαλός του προχωρῶν ἐπάτει ἀκριβῶς ἐπὶ τῶν αὐτῶν ἰχνῶν, ἃ ἐκεῖνος κατέλιπε φεύγων. Τὸ ξίφος τοῦ πρώτου ἐλθόντος ἵπποτου, ταχὺ ὡς ἡ γλῶσσα τοῦ ὄφεως, ὅτε μὲν ἐτραυματίσεν αὐτοῦ τὴν γαστέρα, ὅτε δὲ εἰσέδυνε εἰς τὴν προσωπίδα του,

ἐνῶ ἐκεῖνος δι' ὄλου τοῦ σώματός του ἐπέβη ἰσχυρῶς τὰ τε γόνατα καὶ τὸ στήθος του. Ἦ ἰδέα ὅτι ὁ ἀντίπαλος αὐτοῦ ἦτο μαγευμένος ἐπανήλθεν εἰ πέρ ποτε φοβερωτέρα ἐν τῷ νῶ τοῦ Μομφόρτ, οὐ μικρὸν συντελέσασα εἰς τὴν ἐξουδένωσίν του.

— Πικραδότητι, ἢ σὲ φονεύω!... ἐκραύγασεν ὁ διώκων, ἰδὼν τὸν Μομφόρτ φθάσαντα εἰς μέρος, ὅθεν ἂν ἔναι καὶ μόνον βῆμα ὠπισθοχώρει ἔτι θὰ ἐπνίγεται ἐν τῇ τάφρῳ.

— Οἱ πρόγονοί μου οὐδέποτε παρεδόθησαν.

— Τοῦτο σημαίνει ὅτι ἦσαν ἀνδρείοτεροί σου, καὶ ὄχι ὅτι δὲν πρέπει νὰ ὑποχωρήσῃς εἰς τὸν ἰσχυρότερον. Ὁμολόγησον ὅτι ἠττήθης.

— Φόνευσόν με, ἂν ἐνίκησας. Μὴ ἐλπίζῃς ὅμως ὅτι ἐγὼ θὰ τὸ ὁμολογήσω.

Τότε ὁ νικητής, στρέψας τὰ νῶτα, ἤρξατο νὰ φεύγῃ. Ὁ Μομφόρτ ἐκπλαγεὶς παρετήρησε περὶ αὐτὸν καὶ εἶδεν ὅτι ἦτο ἐπὶ τοῦ χεῖλους τῆς τάφρου. — «Σὺ δὲν θὰ ἐφέρεσο οὕτως»... εἶπεν ἐλέγχουσα αὐτὸν ἡ συνειδησίς του...

Ἀπελπισθεὶς περὶ τῆς νίκης, ἐπανήλθεν εἰς τὴν μάχην, ὅπως ἀποθάνῃ ἐντίμως.

Ὁ ἰππότης τοῦ κεραυνοῦ, τὰς χεῖρας ἔχων ἐστηριγμένους ἐπὶ τῆς λαβῆς τῆς εἰς τὸ ἔδαφος ἐμπεπηγμένης σπάθης του, ἵστατο ἀκίνητος θεώμενος τὴν θανατηφόρον ἐκείνην μονομαχίαν. Ἦδύνατο, ἂν ἤθελε, δι' ἐνός καὶ μόνου κτυπήματος νὰ θέσῃ πέρας εἰς αὐτήν. Ἀλλά, χαίρων ἐπὶ τῇ ἀνδρείᾳ τοῦ συναγωνιστοῦ του, κατέλιπεν αὐτῷ τὴν δόξαν ἀμέριστον.

Ὁ Μομφόρτ εἶχε καταβληθῆ. Ὁ ἀντίπαλός του, πιέζων διὰ τοῦ ποδός τὸ στήθος του καὶ κρατῶν ἀνυψωμένον ἀμφοτέραις ταῖς χερσὶ τὸ ξίφος, οὐ ἢ αἰχμὴ ἦτο ἐπὶ τῆς τεθραυσμένης προσωπίδος τοῦ Γάλλου ἰππότου, εἶπεν αὐτῷ:

— Ἰππότα, μὲ συμφέρι πολλὸ νὰ σὲ φονεύσω, διότι—ἀγκαλὰ καὶ ὑπερήφανος ὡς ὁ Ἐωσφόρος— εἶσαι ἀνδρεῖος καὶ ἐπραξας πᾶν ὅ,τι ἦτο δυνατόν πρὸς ὑπεράσπισίν σου. Ὁμολόγησον ὅτι ἠττήθης, καὶ σοὶ χαρίζω τὴν ζωὴν. Ἐνθυμοῦ δὲ ὅτι, ἂν ἢ Ἰταλία κοιμάται, δὲν ἦτο καὶ ἀξία νὰ ζωγραφηθῆ τὴν κεφαλὴν ἔχουσα πρὸς τὰ κάτω ἐν τῇ ἀσπίδι σου... Κοιμάται ἄλλ' ἂν ἐξυπνήσῃ, ποῖα γενεὰ ἀνθρώπων θὰ νικήσῃ αὐτήν;

— Ἡ νίκη σοῦ ἔδωκε τὸ δικαίωμα νὰ μὲ φονεύσῃς. Φόνευσόν με λοιπόν, καὶ ἀφῆσε πρὸς Θεοῦ τὰς πικρὰς ταύτας ἐπιπλήξεις. Ἐγὼ θὰ σὲ εἶχον ἤδη φονεύσῃ, ἀπήντησεν ὁ Μομφόρτ μὲ ἄναπνέων, τόση ἦτο ἡ ἠθικὴ καὶ σωματικὴ ἀλγηδὼν, ἣν ὑφίστατο.

— Παραδόθητι καὶ σοὶ χαρίζω τὴν ζωὴν.

— Ὁχι.

— Τί θὰ κάμωμεν τὸν πεισματώδη τοῦτον; ἠρώτησεν ὁ νικητής τὸν ἰππότην τοῦ κεραυνοῦ, ὅστις ἀπήντησε ψυχρῶς:

— Δόσατε αὐτῷ τὸ ὑστατον κτύπημα.

Καὶ ὁ πρῶτος ἐλθὼν ἰππότης θὰ ὑπήκουεν, ἀλλ' αἰφνης ἤκουσε κραυγὰς πανταχόθεν:

— Στάσου! στάσου! καὶ θόρυβον κινουμένων πλήθους.

Ἐγείρας τὴν κεφαλὴν, εἶδε πλῆθος ἀνθρώπων, οἵτινες, διασκελίσαντες τὸ περίφραγμα καὶ διαβάντες τὴν τάφρον, ἤρχοντο πρὸς αὐτὸν πανταχόθεν.

— Τί σημαίνει τοῦτο;... ἠρώτησε τὸν σύντροφόν του.

— Ὁ κόμης τῆς Προβηγκίας, ἀπήντησεν οὗτος, ἐκήρυξεν αὐτὸν ἠττηθέντα, διατάξας τὸν ἀγωνάρχην Λεβρόν νὰ ὑψώσῃ τὸν λόγχην. Ἄλλο τι δὲν ἔχομεν νὰ πράξωμεν ἐδῶ... Ἄν ἀναχωρήσωμεν.

— Καὶ εἶναι καλὸν ν' ἀναχωρήσωμεν ὡς φυγάδες;

— Πιστεύω, ναί. Ὁ ὄχλος οὗτος, ὁ ὁποῖος ἔρχεται ἐδῶ, ἀγαπᾷ τὸν Μομφόρτ περισσότερον ἢ ἡμᾶς. Καὶ δὲν εἶναι ἡ πρώτη φορά, κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ νικησας ἐν τῷ ἀγῶνι ἔλαβεν ὡς ἀμοιβὴν θάνατον διὰ προδοσίας. Ἄν θέλετε νὰ σωθῆτε, ἰππεύσατε καὶ ἀκολουθήσατέ με.

Ὁ ἰππότης, καταλιπὼν τὸν Μομφόρτ, ὅστις μετὰ τοὺς τελευταίους λόγους εἶχε λιποθυμήσῃ, ἰππευσε καὶ ἠκολούθησε τὸν συναγωνιστήν του.

Οὗτος κατευθυνθεὶς πρὸς τὸ μέρος, ἐνθα ἦτο ἡ ἀμοιβὴ τοῦ ἀγῶνος, ἀπέσπασε τὴν λόγχην μετὰ τῆς πανοπτίας. Εἶτα λαβὼν ἐν τῶν κυπέλλων ἐσκόρπισε τὰ ἐν αὐτῷ χρυσᾷ νομίσματα εἰς τὸ πλῆθος, ὅπερ διεσκεδάσθη ἀμέσως, ὅπως ἀρπάσῃ αὐτά, ἀλληλοκτυπώμενον καὶ συρόμενον τετραποδητί.

Καὶ ποῦ μὲν κατεσκόπευε τις τὸν γείτονά του, καὶ ὅτε ἔβλεπεν αὐτὸν εὐρόντα νόμισμα τι, ἐκτύπα ἰσχυρῶς ὑπὸ τὴν χεῖρά του, ἤρπαζε τὸ εἰς τὸν ἀέρα ἀναπηδῶν νόμισμα καὶ ἀνεμίγνυτο μετὰ τοῦ πλήθους, ὅπερ συμπυκνούμενον αἰφνης δὲν ἐπέτρηνεν εἰς τὸν ληστευθέντα νὰ τὸν καταδιώξῃ.

Ποῦ δὲ ἄλλοι ἤρπαζον ἀλλήλους ἀπὸ τῆς κόμης, ὅπως οὐδεὶς αὐτῶν λάβῃ νόμισμα, ὃ ἠδύνατο νὰ διανεμηθῶσιν, ἐνῶ τρίτος καταφθάνων ἐν τῷ μεταξύ ἤρπαζεν αὐτὸ ὀλόκληρον. Ἀηδέστατον θέαμα ἀνθρωπίνης πλεονεξίας!

Πολλοὶ βλέποντες ὅτι ματαίως ἠγωνίζοντο ν' ἀποκτήσωσι τὰ σκορπισθέντα νομίσματα, συνωθοῦντο περὶ τὸν ἰππότην τοῦ κεραυνοῦ, ὅστις ἐσκόρπισε, τὸ ἐν μετὰ τὸ ἄλλο, καὶ τὸ δεύτερον καὶ τὸ τρίτον καὶ τὸ τέταρτον κύπελλον, ἄχρις οὐ κατώρθωσε νὰ ἐξέλθῃ ἀβλαβῆς τοῦ συρφετοῦ ἐκείνου.

Ὁ ἐντιμος Λεβρόν, ὅστις, καίπερ προσβληθεὶς τὴν προτεραιάν ὑπὸ τοῦ Μομφόρτ, ἀπεστρέφετο πᾶσαν ἐκδικήσιν μὴ γενναίαν, ἦτο ὁ σώσας τὴν ζωὴν τοῦ δυστυχοῦς κόμητος. Ὁ Κάρολος, ὑπ' αὐτοῦ ἐπανειλημμένως παρακληθεὶς, διέταξε νὰ ὑψωθῆ ἡ λόγχη, ὅπερ ὁ ἀγωνάρχης ἐξέτελεσε προθυμότερα εἶτα ἔδραμεν ἀσθμαίνων μετὰ τῶν κλητῶν πρὸς βοήθειαν τοῦ Μομφόρτ, ὃν εὐρον ἐκτάδην κείμενον

ἀναίσθητον. Ἄραντες δ' αὐτόν, μετέφερον μετὰ μεγίστης προσοχῆς εἰς τὸν οἶκόν του.

Τοὺς δύο νικητὰς, καίπερ τρέχοντας ταχύτατα, κατέφθασαν μετ' οὐ πολὺ οἱ εἰς αὐτῶν σύντροφοι, οἵτινες, καίπερ μείναντες αἰχμαλωτοί, ὡς ἐκ τῆς ἐκβάσεως ὁμοῦ τοῦ ἀγῶνος ἠδυνήθησαν ν' ἀναχωρήσωσιν ἐλεύθεροι. Συνενοθέτησε οὕτω πάντες, χωρὶς τὴν ἐλαχίστην ν' ἀνταλλάξωσι λέξιν, εἰσέδυσαν εἰς τὸ βάθος πλησιοχώρου τινὸς δάσους. Δὲν εἶχον δὲ διατρέξῃ περισσότερα τῶν χιλίων βημάτων καὶ συνήντησαν διακοσίους περίπου ἐνόπλους, οἵτινες μακρόθεν ἐχαίρετισαν αὐτούς, σείοντες τὰς τε σπάθας καὶ τὰς λόγχας. Ὁ ἰππότης τοῦ κεραυνοῦ, πλησιάζας, κεαὐτούς, ἀνεβίβασε τὴν προσωπίδα οὐ καὶ εἶπεν:

— Ἐταῖροι, ἐνίκησαμεν.

[Ἔπεται συνέχεια].

ΠΑΝ. ΠΑΝΑΣ

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΟΝΕ

Ἡ ΚΟΜΗΣΣΑ ΣΑΡΡΑ

[Συνέχεια]

Ἡ Σάρρα ἐποίησεν ἀπότομόν τινα κίνησιν. Ὁ Πέτρος ἐξηκολούθησεν:

— Ἀπόλλυμαι ἔσαι ἐν τῷ πνεύματι ὑμῶν, τὸ γινώσκω. Θὰ μὲ ἐκλάβῃτε ἐφ' ἑπαξίαν κενόδοξον, ἀλαζόνα καὶ γελοῖον μετὰ τῆς ἠθικῆς μου, σύμφημι, ἀλλ' ὅ,τι λέγω ὑμῖν, εἶναι ἐπάναγκες νὰ τὸ εἶπω, ὅπως σαφηνίσω τὴν διαγωγὴν μου. Σύγγνωτέ μοι καὶ πιστεύσατε ὅτι θὰ φέρω μετ' ἐμοῦ ἀνεξάλειπτον ἀνάμνησιν τῆς εὐνοίας ἣν μοὶ παρέσχετε.

Οἱ τελευταῖοι οὗτοι λόγοι ἐλέχθησαν ὑπὸ τοῦ Πέτρου μετὰ ζωηρᾶς συγκινήσεως. Ἡ Σάρρα πελιδνὴ καὶ πεπηγυῖα, οὐδὲν ἀπεκρίνατο. Κατελήφθη ὑπὸ μανιώδους ὀργῆς. Τὸ βλέμμα τῆς ἐγένετο ἐξαλλόν, τὰ χεῖλη τῆς συνεσπῶντο καὶ προέφερε τὰς λέξεις ταύτας:

— Ἐχει καλῶς! Ἀπομακρυνθήτε, χαίρετε.

— Ὁ Πέτρος, ἄφωνος, ἠγέρθη. Ὑπεκλίνατο ἀξιοπρεπῶς πρὸ αὐτῆς, καὶ ποιήσας βήματά τινα σχεδὸν κλονιζόμενος, διηυθύνθη πρὸς τὴν θύραν. Ὁλολυγμός τις ἠνάγκασεν αὐτὸν νὰ ἐπιστρέψῃ.

Ἐπὶ τοῦ ἀνακλιντροῦ ἡ Σάρρα, τὴν κεφαλὴν ἔχουσα ἐντὸς τῶν προσκεφαλαίων, ἦτο οἰονεὶ λιποθύμος. Εἶχε πάντα λησμονήσῃ, κυριευθεῖσα ὑπὸ τῆς θλίψεως, βλέπουσα ἑαυτήν ταπεινωθεῖσαν, ἔκλαιε πικρῶς.

Ὁ Πέτρος ἠσχύνηθῃ νὰ καταλίπῃ αὐτήν οὕτω. Ὁ οἶκος ἐνίκησε τὸ λογικόν, καὶ, ἐπανελθὼν βραδέως, ἐπλησίασε τὴν νεαρὰν γυναῖκα. Αὕτη δὲν τὸν εἶχεν ἀκούσῃ. Ἐκλαιε καὶ αἱ ὠραῖαι χεῖρές τῆς συνεσπῶντο

ἐπὶ τῶν σφαιρῶν προσκεφαλίδων. Διὰ τῆς χρυσοῦς κόμης, ἀνυψουμένης ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, ἐφαίνετο ὁ λευκὸς τράχηλος καὶ ὀλίγον οἱ ὄμοι.

Κατατεθορυβημένος ὁ Πέτρος, ἐκάθησεν ἐπὶ τινος χαμηλοῦ ἐδράνου, ἐγγύτατα αὐτῆς· ἔλαβε τὴν χεῖρά της, ἐν τῇ συγχύσει, ἣν εἶχεν ὡς ἐκ τοῦ θλιβερωτάτου θεάματος, περὶ τῆς εἰλικρινείας τοῦ ὁποίου δὲν ἀμφέβαλλε.

— Καθικετεύω ὑμᾶς, εἶπεν ἡρέμα.

Ἐκυπτε πρὸς αὐτήν.

Ἡ Σάρρα ἀνήγειρε τὴν κεφαλὴν ἀκούουσα αὐτοῦ ὀμιλοῦντος. Ἀκουσίως, εὐρέθησαν κατέναντι ἀλλήλων πρόσωπον πρὸς πρόσωπον. Αἱ πνοαὶ τῶν συνηνώθησαν, τὰ ὄμοια ἤσαντο ἀλλήλα. Ὁρθώθησαν, ἄκίνητος ὁ μὲν ἐπὶ τοῦ δέ, ἵνα μὴ πέ-

Ὁ Πέτρος ἠσθάνθη ἐν τῇ χειρὶ αὐτοῦ τὴν Σάρρα σπασμωδοῦσαν. Ἐποίησεν βῆμα ὅπως ἀποσπασθῆ ἐκ τῆς ἰσχυρᾶς περιπτώξεως. Ἠθέλησε νὰ κραυγᾶσῃ. Ἀλλὰ τὰ χεῖλη τῆς νεαρᾶς γυναικὸς, κείμενα καὶ εὐφρόσυνα ζητοῦντα τὰ ἰδικά του ἐκ δευτέρου, ἐπνίξαν τοὺς ἀγῶνάς του. Καὶ ἐν ταῖς ἀγκάλαις ὁ μὲν τῆς δέ, ἐπανεπέσον μετὰ μακροῦ στεναγμοῦ.

Ὁ Σεβεράκ πρῶτος συνῆλθεν εἰς ἑαυτόν. Ἀπεμακρύνθη πάραυτα τῆς νεαρᾶς γυναικὸς. Αὕτη ἠθέλησε νὰ τὸν ἀναχαιτίσῃ, ἀλλὰ τὴν ἀπόθησε καὶ κατηφῆς ἔμεινεν ἀκίνητος, ἀκούων ἀόριστως μὴ τις ἤρχετο νὰ καταλάβῃ αἶφνης αὐτοῦς ἐν τῇ ἀταξίᾳ τῆς πράξεως ἣν ἐξετέλεσαν.

Βαθεῖα σιγὴ ἐπεκράτει, καὶ ἐν τῷ μυστηριώδει ἡμίφωτι τῆς ἀνατολικῆς αἰθούσης, τ' ἀντικείμενα ἐλάμβανον τερπνοτέραν χροιάν. Τὰ ἐκ τῶν διαφόρων ἀνθέων ἐκφερόμενα ἀρώματα κατευωδιάζον τὰ πέποιετ' ὁ μεταλλικὸς ἤχος τοῦ ὕδατος, πίπτοντος ἐν τῇ μαρμαρίνῃ δεξαμενῇ, διέθρυπτε τοὺς. Τὰ πάντα περὶ τὸν Σεβεράκ ἦσαν ἀταξιαγὰ, γαλήνια, τερψίθυμα, ἀποτελοῦντα ἀντίθεσιν πρὸς τὴν παραφορὰν τοῦ πνεύματός του καὶ τὴν ἀναστάτωσιν τῆς καρδίας του.

Ἡ Σάρρα εἶχεν ἐγερθῆ καί, προσελθοῦσα τῷ νεανίᾳ, ἔθηκε τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ ὄμου του. Ἡ φιλικὴ αὕτη κίνησις παρέστησε τῷ Σεβεράκ τόσῳ εὐκρινῶς τὴν θέσιν ἐν ἣ εὐρίσκατο ἀπέναντι αὐτῆς, ὥστε ὀπισθοχώρησεν ἐν βῆμα, ὅπως ἀποσπασθῆ τῆς χειρὸς ἐκείνης, ἣτις ἐφαίνετο ὡς ζυγὸς ὅφ' ὃν δὲν εἶχε πλέον ἢ νὰ κύψῃ.

— Πέτρε ! ἐτονθόρυσεν ἡ Σάρρα μεθ' ἰκετευτικοῦ κινήματος.

— Ἀφετέ με, εἶπεν ὑποκῶφως. . . Εἶμαι ἄθλιος, ἀποστρέφομαι ἑμαυτόν.

Αὕτη ἐκάθησε παρ' αὐτῷ, μὴ ὀμιλοῦσα, ἀλλὰ λαμβάνουσα διὰ τῆς βίας τὸν δὲν τὴν χεῖρα τοῦ Σεβεράκ· ἐκράτει αὐτὸν εἰς τὴν ἰδίαν καὶ ἔμεινεν ἀκίνητος εἰς τὴν πόδα τοῦ νεανίου, ὡς εἰ καθικετεύει τὸν.

Οὗτος, ἀπειλητικὸς, ἀγριος, ὡς θηρίον παγίδι συλληφθέν, ἀποστρέφων τὰ βλέμματα του, συνέχευε τοὺς λόγους ἐπὶ τῶν

χειλέων του, φοβούμενος, ἐὰν ἔλεγε λέξιν, μὴ προσβάλλῃ τὴν συνένοχόν του, ἐπιρριπτῶν μανιωδῶς ἐπ' αὐτῆς πᾶσαν τὴν εὐθύνην τοῦ διαπραχθέντος σφάλματος.

Κρότος ὀχλήματος εἰσελθόντος ἐν τῇ αὐλῇ ἀπέσπασεν αὐτοὺς τῆς θέσεως ταύτης.

Ἦτο ὁ κόμης.

Ἐθεώρησαν ἀλλήλους καί, ὑπὸ τῆς σκέψεως καταληφθέντες ὅτι ἐμελλον νὰ εὐρεθῶσιν ὁμοῦ ἐνώπιον ἐκείνου, ὃν προσέβαλον, ὠχρίασαν.

Ἡ Σάρρα ἰδοῦσα τὴν ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς τοῦ Σεβεράκ ἀγωνίαν ἤντησε θάρρος καὶ ψυχραιμίαν. Διὰ κινήματος καθισύχασε τὸν νεανίαν, καί, διελθοῦσα πρὸ αὐτοῦ εὐκίνητος καὶ ἐλαφρὰ, ὕψωσε παραπέταμά τι καὶ τῷ ἔδειξε θύραν διδοῦσαν πάροδον τοῖς ὑπηρέταις. Ἐν τῇ σκιᾷ τοῦ διαδρόμου ἔμειναν πρὸς στιγμὴν ἀκίνητοι, ἀκούοντες τοὺς παλμούς τῶν καρδιῶν των, φρικῶδους συκινήσεως ἀνάπλεω. Εἰς ὑπέρτης ἂν εἰσῆρχετο αἶφνης, ἀπώλυντο. Ὁ ὑπόκωφος κρότος τῶν βημάτων τοῦ κόμητος, ἀνερχομένου τὴν μεγάλην κλίμακα, ἀφίετο μέχρις αὐτῶν. Ἦκουσαν αὐτοῦ λέγοντος διὰ τῆς ἠχηρᾶς φωνῆς του. «Ἡ κυρία εἶνε ἐν τῇ οἰκίᾳ ;»

Ὁ θαλαμηπόλος ἀπεκρίνατο :

— Ἡ κυρία εἶνε εἰς τὴν ἀνατολικὴν αἴθουσαν μετὰ τοῦ κ. Σεβεράκ.

— Καλά, φέρετε τὰ ἔγγραφα ταῦτα εἰς τὸ σπουδαστήριόν μου... Ἄλλ' ὄχι, πηγαίνω ἐγὼ αὐτός.

Θύρας τις ἀνεφύχθη καὶ ἔκλεισε. Ἡ Σάρρα ἐτονθόρυσεν εἰς τὸ οὖς τοῦ Σεβεράκ.

— Φύγετε ! διὰ τῆς μικρᾶς κλίμακος ...

Ἐθεώρησαν ἀλλήλους ὕστατον. Ἡ Σάρρα δι' ἰκετευτικῶν ὀφθαλμῶν καὶ μελαγχολικοῦ μειδιάματος ἐπὶ τοῦ θελκτικοῦ στόματος, προσῆγγισε τὸ πρόσωπόν της εἰς τὸ τοῦ Πέτρου, ὡσεὶ αἰτούσα φίλημα. Οὗτος ἐστράφη, καὶ ἀπελπι κίνημα ποιήσας.

— Χαῖρε, εἶπε. Καὶ ἀπῆλθεν.

Ἡ Σάρρα ἐπνίξε στεναγμόν, καὶ εἰσελθοῦσα εἰς τὴν ἀνατολικὴν αἴθουσαν, ἐκάθησεν εἰς τὴν θερμὴν εἰσέτι ἐκ τοῦ ἐγκλήματος θέσιν, ζητοῦσα ἐπὶ τῶν ἐπτυγμένων προσκεφαλαίων τὸ ἀόριστον ὑπὸ τοῦ Πέτρου ἀρεθὲν ἄρωμα, μὲ καῖον μέτωπον, καρδίαν πεπληρωμένην καὶ ἐπαναλαμβάνουσα τὴν ὁμολογίαν ἐκείνην, ἣν ἐπεθύμει νὰ κραυγᾶσῃ εἰς τὴν γῆν ἅπασαν: Τὸν ἀγαπῶ ! Οὗτος ἔσται ὁ κύριός μου καὶ ὁ Θεός μου !

Εἰσελθὼν ὁ κόμης εὗρεν αὐτὴν μειδιῶσαν καὶ γαλήνιαν.

— Εἴθε μόνη, εἶπε. Μοὶ εἶπον ὅτι ὁ Σεβεράκ ἦτο ἐδῶ.

— Δὲν τὸν συνητήσατε, ἀπεκρίθη ἡσύχως ἡ Σάρρα. Πρὸ μιᾶς στιγμῆς ἐξῆλθε.

— Εἰσῆλθον, βλέπετε, εἰς τὸ δωμάτιόν μου, πρὶν ἔλθω ἐδῶ.

Ἐπλησίασεν αὐτῇ, καὶ θωπεύων διὰ τῆς χειρὸς τὴν κόμην της,

— Εἶμαι βέβαιος ὅτι προσηέχθητε εὐγενῶς ἀμφοτέρω, καὶ ὅτι ἡ συνέντευξις αὕτη διῆλθε κάλλιστα καὶ ἐν πλήρει συνεννοήσει ! εἶπε μετὰ καλοκάγαθίας.

Διαβολικὴ λάμψις ἀπηύγαζεν ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς τῆς Σάρρας. Μειδιάμα, ὅπερ ἠγωνίσθη νὰ καταστείλῃ, σπασμωδικῶς ἐπλανᾶτο ἐπὶ τοῦ στόματός της. Ἀνεμνήσθη ὅτι ὁ κόμης ἐπέμεινεν ὅπως δεχθῆ τὸν Πέτρον, τὴν παρώτρυνε νὰ εἶνε καλὴ πρὸς αὐτόν, τότε, ὅποτε, μὴ ὁμολογήσασα εἰσέτι τὸν ἔρωτά της, προσεπάθει νὰ παρεμβάλῃ κωλύματα μετὰ τοῦ νεανίου καὶ αὐτῆς. Καὶ πιστεύουσα τῇ μοιροδοξίᾳ, ἰδίᾳ τῇ φυλῇ αὐτῆς, εἶπε καθ' ἑαυτήν: Τοῦτο ἐμελλε νὰ γείνη, αὐτὸς τὸ ἠθέλησε.

— Δὲν μοὶ ἀποκρίνεσθε, ἐπανελάβεν ὁ κόμης ἀνησυχῶν, ἐπὶ τῇ τῆς Σάρρας σιγῇ. Μήπως πάλιν δὲν συνεφωνήσατε, δὲν συνεφιλιώθητε ;

— Μάλιστα, μάλιστα, ἀπεκρίνατο ἡ νεαρὰ γυνή. Καὶ διακόπτουσα ἀποτόμως τὴν ἐρώτησιν: Ἄλλ' ὑμεῖς ἔρχεσθε ἐκ τοῦ Ὑπουργείου ;

— Ναί, προσφιλῆς μοι. Εἶμαι πάντῃ ἀπογοητευμένος ἐκ τῆς ἀνοήτου ταύτης στρεβλῆς ὑπηρεσίας. Ὑπὸ τὴν ἐλεεινὴν ταύτην κυβέρνησιν, τὴν λεγομένην τῆς ἰσότητος, πᾶν δικαίωμα ἔχει ἡ προστασία· θέλουσι νὰ μᾶς βιάσωσι, νὰ προβιάσωμεν, παραβλέποντες τὰς ἐκδουλεύσεις καὶ τὴν ἀρχαιότητα παλαιῶν τιμῶν ἀξιοματικῶν, παιδιάρια τινὰ μόνον ἀξίαν ἔχοντα ὅτι εἶνε ἐξάδελφοι ἐνὸς βουλευτοῦ.

— Καὶ ἀνέχεσθε τοῦτο ; εἶπεν ἡ Σάρρα, ἣτις ἐφαίνετο ἐνδιαφερομένη ἐκτάκτως εἰς τὰς τοῦ συζύγου της ὑποθέσεις.

— Ποσῶς, μάλιστα... Καὶ δὲν ἀπέκρυφα τὰς σκέψεις μου ταύτας εἰς τὸν Ὑπουργόν, καθὼς προσφέρομαι λίαν οικειῶς αὐτῷ, ἦτο ἀρχηγὸς τοῦ ἐπιτελείου ἡμῶν τῷ 1868. Διὰ τῶν παραχωρήσεων ὑμῶν, εἶπον αὐτῷ, θὰ καταντήσητε νὰ μορφώσητε στρατὸν ὅστις οὐδὲν ἄλλο ἔσται ἢ ἔθνοφυλακὴ.

— Αὐτὸ εἶνε λυπηρὸν διὰ τὴν Γαλλίαν, εἶπεν ἡ Σάρρα, οὐδ' ἓνα λόγον ἀκούσασα ἐξ ὅσων εἶπεν ὁ κόμης.

— Ἐχω τρομερὰν κεφαλαλγίαν. Εἶνε ἡ πέμπτη καὶ ἡμίσεια, ἡ ἄμαξα περιμένει. Ὑπάγομεν νὰ κάμωμεν ἓνα περίπατον μετὰ τῶν Ἡλυσιῶν Πεδίων ;

— Ἀφοῦ τὸ ἐπιθυμεῖτε ἀπεκρίνατο ἡ νεαρὰ γυνή. Πηγαίνω νὰ φορέσω τὸν πῖλόν μου καὶ τὸ ἐπανωφόριόν μου καὶ δύναμαι νὰ σᾶς . . .

Καὶ χωθεῖσα εἰς τὸ βάθος τῆς ἀμάξης ἡ Σάρρα, ἔσχε καιρὸν νὰ παραδοθῆ ὅλη εἰς τὴν σκέψιν τοῦ Πέτρου.

Γ'

Ὁ Σεβεράκ ἠδυνήθη νὰ ἐξέλθῃ ἐκ τοῦ μεγάρου τῆς συνοικίας Saint-Honoré χωρὶς νὰ ἐφελευσῇ τὴν προσοχὴν οὐδενός. Καταπιεζόμενος ὑπ' ἀνεκφράστου ψυχικῆς παραφορᾶς, ἐβάδιζεν εὐθὺς πρὸ αὐτοῦ, ἀνευ συνειδήσεως τῆς ἣν ἠκολούθει ὁδοῦ, θεωρῶν καὶ μὴ βλέπων, ἐκπληττων δὲ τοὺς διαβάτας διὰ τοῦ ἀτάκτου βαδίσματός του. Κατειχετο ὑπὸ ἐνιαίας σκέψεως, τῆς ἀτιμίας, ἣν ἐνεκόλαζεν ἑαυτῷ, παρασυρθεὶς ὑπὸ σκοτοδίνης, ἣς τὴν κεραυνοβόλον ἐκβάσιν

δὲν ἠσθάνθη. Ἐλεγεν ἐν ἑαυτῷ. Εἰμὶ ὁ ἔσχατος τῶν ὄντων, παρέβην τὴν τιμὴν, καθύβρισα ἄνδρα, ὃν σέβω καὶ τιμῶ. Μοὶ εἶνε ἀδύνατος, ἀφόρητος τόρα ἡ ζωὴ. Καὶ ἀποφασίσας νὰ ἀποθάνῃ ἐξήτει τὰ μέσα δι' ὧν ἠθελε δυνηθῆ νὰ πράξῃ τοῦτο, χωρὶς νὰ ρίψῃ σπουδαίας ὑπονοίας ἐν τῷ πνεύματι τοῦ ὃν ἠθελε νὰ ἐκδικήσῃ, καὶ χωρὶς νὰ προσθήσῃ εἰς τὴν θλίψιν τῆς μητρὸς του τὸ αἰσχος αὐτοκτονίας, ὅπερ θὰ ὑπελαμβάνετο ὑπ' αὐτῆς ὡς παραφροσύνη. Ν' ἀναχωρήσῃ λοιπόν, ναι, αὐτὸ ἦτο τὸ μόνον μέσον. Αἱ ὄμοροι φυλαὶ τῶν μαροκινῶν συνόρων ἦσαν ἐν καταστάσει διηνεκοῦς ἐπαναστάσεως, καὶ ἀψιμαχίαι καθ' ἑκάστην συνέβαινον.

Ἦθελε τύχῃ ἐκεῖ εὐκαιρίας νὰ πύση μαχόμενος καὶ ὄχι ἀδόξως. Ἀλλὰ πῶς ν' ἀναχωρήσῃ μετὰ τὴν ἐπιμονὴν τοῦ κόμητος νὰ μένῃ παρ' αὐτῷ; Ὑπὸ τίνα ἀφορμὴν; Καὶ μυχίως αἰσθανόμενος τὸ ὅπερ διεπράξατο ἐγκλημα, φανταζόμενος ὅτι ὁ ὀρθαλμὸς τοῦ συζύγου θὰ ἀνεγίνωσκεν εὐχερῶς ἐν τῇ καρδίᾳ του, ἔτρεμεν ἐπὶ τῇ ιδέᾳ ὅτι θὰ ὑπάγῃ νὰ ζητήσῃ παρ' αὐτοῦ ἐκ νέου τὴν παραίτησίν του.

Τοιαύτη τις αἰτήσις δὲν ἐμελλε νὰ φωτίσῃ εὐκρινῶς τὴν θέσιν; Καὶ ἂν οὗτος εἶχε τὸ δικαίωμα, ἐν τῇ μεταμελείᾳ του, νὰ προλάβῃ τὴν τιμωρίαν, εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ ἐνοχοποιήσῃ ἀσυγγνώστως τὴν Σάρραν;

Ἐβάδιζεν, ἀνακυκῶν τὰς σκέψεις ταύτας ἐν νῷ καί, χωρὶς νὰ ἐννοήσῃ, ἀντιπαρήλθε τὴν Arc-de-Triombhe καὶ ἠκολούθει τὸ πρὸς τὴν εἴσοδον τοῦ δάσους Boulogne πεζοδρόμιον.

Αἴφνης ἔστη ἀκίνητος καὶ ἀπολελιθωμένος. Ἐν λαμπρῷ ὀχήματι, εἶδε, διὰ τῆς αὐτῆς ἐσθῆτος ἡμερισμένην καὶ παρὰ τὸν κόμητα καθημένην, τὴν Σάρραν μειδιῶσαν αὐτῷ.

Ὁ στρατηγὸς ἐπίσης τὸν εἶχεν ἴδῃ καί, διὰ τῆς χειρὸς, ἔνευσεν αὐτῷ φιλικῶς. Ὁ Πέτρος ἀφείλε μηχανικῶς τὸν πῖλον, καὶ ἐθεώρησεν ἀπομακρυνόμενον τὸ ὄχημα συμπαραλαμβάνον τὸν σύζυγον ἥμερον καὶ τὴν γυναῖκα ἀπαθῆ καὶ γαληνίαν.

Ὡστε οὐδεμίᾳ μεταβολῇ ἐπῆλθεν εἰς τὰς σχέσεις τῶν δύο τούτων ὄντων. Ἦσαν ἐγγὺς ἀλλήλων, διελογίζοντο ἡμέρα περιπατοῦντες. Τὸ ἐγκλημα οὐδόλως ἐτάραξε τὴν ὑπαρξίν των καὶ πάντα ἦσαν ὡς τὴν προτεραίαν. Καὶ τὴν ἐπαύριον θὰ ἦτο ἡσυχος, εὐδαίμων καὶ ἄνευ τύψεως. Ἐκάθησεν ἐπὶ τινος θρανίου, βαθέως σκεπτόμενος.

Βαθημὸν αἱ ἀμαξαι ἀπέβησαν ἀραιότεραι. Ὁ ἥλιος ἔδου ἐρυθρίων τὰ δάση διὰ τῶν τελευταίων ἀκτίων του. Ὁ Πέτρος ἐπλάνα περὶ αὐτὸν ἀδιάφορα βλέμματα. Διελογίζετο. Εἶναι δυνατὸν ἡ γυνὴ αὐτῆ νὰ ἔχῃ τὸ ἀναγκαῖον θάρρος, ὅπως περιφρονῇ τὸ βλέμμα τοῦ συζύγου τῆς καὶ νὰ δεικνύῃ αὐτῷ ὡς μορφήν εἶχε χθές;

Ὅποιαν λοιπὸν ἰσχὺν ἔχει ἐφ' ἑαυτῆς; Καὶ πόσον ἐπιφοβὸς γυνὴ τότε πρέπει νὰ εἶναι;

Ἡ ἀνάμνησις τῆς Σάρρας ἀνεστραμμέ-

νης, κλαιούσης ἐπὶ τῶν σπρικῶν προσκεφαλαίων, ἐν τῇ ἀνατολικῇ αἰθούσῃ ἐπανήρχετο αὐτῷ. Ἐπανέβλεπε τὴν ξανθὴν κόμην, τὸν προκλητικὸν τράχηλον καὶ τοὺς ἐπαγωγὸς ὤμους, οὓς ἀνεκίνουν οἱ λυγμοί. Εἶτα ἡ γυνὴ αὐτῆ ἦν ὀρθία πρὸ αὐτοῦ. Ἐβλεπε τοὺς ὀφθαλμούς τῆς δακρυβρέκτους, ἠσθάνετο τοὺς ὀδόντας τῆς δάκνοντας τὰ χεῖλη του ἐν λυσσαλέῳ ἀσπασμῷ. Καὶ ἄκων ἐφριξία, τὸ δὲ εὐῶδες ἄρωμά τῆς ἀνήρχετο εἰς τὴν κεφαλὴν του ὡς δραστηκὸν δηλητήριον. Ἐφερε τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ μετώπου προσεπάθησε νὰ δώσῃ ἄλλην διέξοδον εἰς τὰς ιδέας του.

Ἀείποτε ἡ τῆς ὠραίας Ἀγγλίδος εἰκὼν ἀναπαρίστατο δεσπόζουσα, ἐπιβάλλουσα, ἀνίκητος. Διελογίσθη: Μὲ ἐμάγευσε λοιπόν; Μὲ κατέχει ἤδη μέχρι τοῦ βαθμοῦ ἐκείνου, ὥστε νὰ μὴ δύναμαι ν' ἀποσπασθῶ αὐτῆς; Καὶ ὅμως δὲν τὴν ἀγαπῶ.

Καὶ διὰ τῆς πυγμῆς πλήξας τὸ στῆθος, ὥσει θέλων νὰ συντρίψῃ τὴν καρδίαν του, ἔμεινε σιγηλὸς καὶ ἀσηρημένος ἐπὶ τοῦ θρανίου, χαράσων διὰ τοῦ ποδός του γραμμὰς ἐπὶ τῆς ἄμμου τῆς δειροστοιχίας.

— Αἱ λοιπόν! Τί κάμνεις αὐτοῦ; εἶπε φαιδρὰ τις φωνή.

Ὁ Πέτρος ἤγειρε τοὺς ὀφθαλμούς καὶ εἶδε τὸν φίλον του Φροσσάρ, μειδιῶντα, ἰστάμενον πρὸ αὐτοῦ. Ὁ νέος συμβολαιογράφος εἶχεν ἄρτι καταβῆ ἀφ' ἀμάξης, καὶ ἐπλησίασε τὸν Σεβεράκ χωρὶς νὰ ἐξεγείρῃ τὴν προσοχὴν του.

— Μήπως μελετᾷς νέον τι σύστημα ὀχυρωματικῆς; εἶπεν ὁ Φροσσάρ δεικνύων τῷ Πέτρῳ τὰς τὴν ἄμμον αὐλακούσας γραμμὰς. Ἐρχομαι ἐκ τῆς ὁδοῦ Faisanperie, ὅπου μετέβην νὰ συντάξω μίαν διαθήκην... Σὲ παρετήρησα διερχόμενος... Ἐφαίνεσο ὡς ὄνειροπολῶν. Ἐγευματίσας;

— Ὁχι, εἶπεν ὁ Πέτρος, ὅστις ἠγέρθη προσποιούμενος μεγάλην ἡσυχίαν πνεύματος. Πάσχω ὀλίγον, ἰδοὺ τὸ πᾶν, καὶ ἐξῆλθον ν' ἀναπνεύσω ὀλίγον ἀέρα.

— Ἡξέυρεις ὅτι πλησιάζει ἡ ὀγδόη. Ἄγωμεν λοιπὸν παρὰ τῷ Durand... θὰ γευματίσωμεν ὁμοῦ... Δὲν εἶσαι σήμερον εὐδιάθετος... Μήπως σὲ πονεῖ ἡ καρδίαν;

Ὁ Πέτρος ἐσπίρησε, φοβηθεὶς μὴ ὁ Φροσσάρ ἀνέγνωσε τὰς σκέψεις του. Ἀλλ' ὁ ἀγαθὸς νεανίας δὲν ἐκέκμητο τὴν ὄψιν δέρκαιαν.

— Ἐγὼ ὅμως εἶμαι εἰς κακὴν κατάστασιν, φίλε μου, ἐξῆκολούθησεν ὁ συμβολαιογράφος, ἐρῶμαι ἐμμανῶς! Τῆχομαι! Βλέπεις πόσον κατέστην ἰσχνός!

Καίτοι προκατειλημμένος ὑπὸ τῶν σκέψεων του ὁ Σεβεράκ, δὲν ἠδυνήθη νὰ μὴ ρίψῃ ἐν βλέμμα ἐπὶ τῆς ὑπερσαρκείας τοῦ συντρόφου του. Εἶχε τὰς εὐτραφεῖς παρειὰς του περιβαλλομένας ὑπὸ τῶν φαβοριτῶν καὶ οὐδὲν ἕτερον προδίδον ἀνθρώπον πεπλασμένον διὰ τὰς μεγάλας κινήσεις τῶν παθῶν. Θὰ ἦτο, τούναντίον, πρῶτονον συζύγου καὶ θὰ καθίστα τὴν γυναῖκά του εὐδαίμονα.

[Ἐπεταί συνέχεια].

I. Π. ΓΕΩΡΓΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΓΡΑΜΜΑΤΟΚΙΒΩΤΙΟΝ

κκ. Σπυρίδ. Κούλην καὶ Ἡρ. Βασιλειάδην. Ἀπεστάλησαν 5 ἐτι σειραὶ «Ἀπομνημονευμάτων». Εἰς τὸ ἐξῆς θὰ ἀποστέλλομεν φύλλα 10. — κ. Λ. Ἀποστολίδην καὶ Ζ. Δωδώνην. Ἀπεστάλησαν. — κ. Ἰω. Β. Δ. Φραγκόπουλον. Τιμὴ Ε' καὶ ΣΤ' τόμου «Ἐκλεκτῶν» ἀδέτων δρ. 17, διότι ἕκαστος τόμος τιμᾶται δρ. 8,50 ἐκτός τοῦ Α' καὶ Β' τιμωμένου ἕκαστου δρ. 6. Ἀγνωστον πότε περατοῦνται. Ἐλλείποντα ἀπεστάλησαν. — κυρία Σοφίαν Ζαρηρῆ. Ἐλήθη. Θ' ἀπαντήσωμεν μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν. Φρ. χρ. 15. — κ. Κωνστ. Ἀπ. Πάστραν. Ἐλήθη συνδρομὴ «Ἐκλεκτῶν» καὶ δρ. 6, ἀντίτιμον φύλλον «Ἰατροῦ Ἀπομνημονευμάτων», ὃν τὰ ἐκδοθέντα φυλλάδια ἀπεστάλησαν μετὰ τῶν «Δύο Δίκων». — κ. Ν. Βοζιαννοπούλου. Ἐλήθη ἀντίτιμον 120 φύλλον «Ἰατροῦ Ἀπομνημονευμάτων». Ἐκδοθέντα φύλλα μετὰ τῶν «Δύο Δίκων» ἀπεστάλησαν τῷ κ. Πέτρῳ Καίσαρι χαριστοῦμεν. — κ. Τ. Δ. Παπάζογλου. Ἐλλοῦνται οἱ δύο ἐγγραφέντες συνδρομαίαι νῦν λωσιν ἡμῖν ἀπ' εὐθείας τὸ ἀντίτιμον ὅσον νῦν ἐπιθυμοῦσι. Εὐχαριστοῦμεν διὰ τὰς ἐνεργείας σκελεπόντες ἀριθμοὶ ἀπεστάλησαν. — κ. Βρετὸν Κλέοντα. Περιμένομεν ἀπάντησιν. — κ. Ι. Μιχαήλ «Ἐκλεκτὰ» ἀπεστάλησαν ὅτ' ἐφροντίσωμεν διαλοιπά. — κ. Δ. Α. Πομόνην. Ἀπεστάλησαν. — Ν. Παπούλην. Ἀπεστάλησαν τὰ ἐλλείποντα τῇ κ. Καταστῶν, τῷ δὲ κ. Α. Τσόκα τὸ ἀντίτιμον. — κ. Ἐπαμ. Ἀλεξάκη. Ἀπεστάλησαν 2 ἐτι φύλλα «Ἰατροῦ Ἀπομνημονευμάτων». Εἰς τὸ ἐξῆς θὰ ἀποστέλλονται φύλλα 12. Εὐχαριστοῦμεν. — κ. Γεώργιον Κάλλην. Ἀπεστάλησαν. Εἰς τὸ ἐξῆς θὰ λαμβάνεται φύλλα 25. Εὐχαριστοῦμεν. — κ. Ν. Βέρροιον. Ἐλήθησαν δρ. 17, ἀντίτιμον συνδρομῶν σας. Εὐχαριστοῦμεν.

Οἱ ἀπευθύνοντες αἰτήσεις περὶ ἀποστολῆς φύλλον τῆς καθημερινῆς ἐκδόσεως τοῦ λαϊκοῦ μυθιστορηματός:

ΙΑΤΡΟΥ ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ

παρακαλοῦνται νὰ ὑπογράψωσιν αὐτὰς ἐν ἀ γ ν ὼ σ τ ὼ ς, διότι πολλοὶ τούτων παρέρχονται ἀπαρατήρητοι, ὡς ἐκ τοῦ δυσαναγνώστου τῆς ὑπογραφῆς. Γνωστοποιεῖται δ' αὐτοῖς ὅτι οἱ ἀποστέλλοντες δραχμὰς 6 ἀντίτιμον 120 φύλλον, λαμβάνουσιν

ΩΡΕΑΝ

τὸ ἐξ 600 σελίδων ὠραιότατον μυθιστόρημα τοῦ Αἰμιλίου Ρισβούργ:

ΤΑ ΔΥΟ ΛΙΚΝΑ

Τὰ ἐξῆς βιβλία, εὐρεσκόμενα ἐν τῷ Βιβλιοπωλεῖ ἡμῶν, ἀποστέλλομεν κατὰ Ἐπαρχίας καὶ τῷ Ἐξωτερικῷ, ἐλευθέρως ταχυδρομικῶν τελῶν. — Ἐπίσης προμηθεύομεν εἰς πάντα ὁποιοδήποτε βιβλίον, ἀρὰ ἢ αἰτήσις νὰ συνοδεύηται μετὰ τὸ ἀντίτιμον αὐτοῦ.

Τὸ Φρούριον Σωμὸν δρ. 2.70 — Ἡ διδασκαλισσα μυθιστορία Εὐγενείου Σύης δραχ. 3.20 — Παράπτωσις καὶ Μεταμέλεια ἦτοι Ἀπομνημονεύματα Ἀλικῆς δὲ - Μερβίλλ μυθιστορία Maximilien Perrin (ὀλόκληρον τὸ ἔργον) δραχμὰς 3.70 — Ὁ Ἀγνωστος τῆς Βελγίης, μυθιστορία Π. Ζακὸν δρ. 2.70 Ὁ Ἰππότης Μάτι μυθιστορία Ponson de Terrail δρ. 2.70. Ἡ δελφοῦλα, μυθιστορία Ε. Μαλὼ (τόμοι 2) δρ. 3. — Αἱ Νύκτες τοῦ Βουλεβάρτου, μυθιστορία Ζ. Zaccone (τόμοι δύο) δρ. 3.30 — Αἱ Κατακλιτικῆς Ἰουλλίης, μυθιστορία Η. Émille Chev. δρ. 1.70 — Ἐθνικαὶ εἰκόνες, ποιήσεις ὑπὸ Ἰ. γίου Μαρτινέλη, δρ. 1.70 — Βίος τοῦ Μωῆ μετὰ παραρτήματος περὶ Ἰσλαμικῆς θρησκείας ὑπὸ Οὐασιγκτῶνος Ἰρβίνγγος δρ. 2.